

Търкулна се лѣтото. Пожълтѣха нивитѣ. Севернитѣ вѣтрове се готвѣха да потеглятъ за нашитѣ земи. Ластовицитѣ сѣщо се тъкмѣха да напуснатъ своитѣ домашни огнища и да прекаратъ мразовититѣ дни на югъ. Само нашитѣ ластовици стоеха върху покрива на черковното клепало и очитѣ имъ бѣха овлажнѣли отъ мъжа. Какво ще чинатъ, когато снѣгъ засипе земята и всички насѣкоми се изпокриятъ! Ще загинатъ отъ студъ и гладъ. Ето татъкъ задъ Бѣло море, надъ тучна Тракия, надъ бистритѣ води на това море тѣ преминаваха всѣка есенъ. Чуваха звучна българска речъ и български пѣсни, а въ черквитѣ гдето сѣщо имаше гнѣзда, служеха български свещеници. Вѣроломни люде прокудиха българитѣ отъ земитѣ на тѣхнитѣ дѣди, които почиватъ сега въ земята, зарити край брѣговетѣ на Бѣло море. Кжщитѣ подъ чиито стрѣхи ластовицитѣ имаха гнѣзда, сега сѣ обезлюдени. Прокудени сѣ тѣхнитѣ стопани. Не имъ се минаваше сега отъ тамъ.

Слушаха малкитѣ ластовичета жалнитѣ слова на своитѣ родители и гълтаха жадно всѣка дума.

— Не тжжете мили родители, — рече най-голѣмото ластовиче. — Сега ние ще минемъ тамъ като гости, но подиръ време малкитѣ българчета ще се завърнатъ пакъ въ своитѣ домове, въ земята на своитѣ дѣди, и нашитѣ рожби тогава ще имъ изпѣятъ най-хубавитѣ си пѣсни!

— Богъ да ви поживи за тия думи! — рекоха ластовицитѣ и обърсахъ сълзитѣ си. — Дано и ние доживѣемъ тия честити дни!

Рано на другата утрина ластовицитѣ поеха пътя къмъ Бѣлото море.

Атанасъ Душковъ

